

7.dubna 1937

Drazí,

mrzí mě nesmírně, že jsme posledně tak dlouho nepsaly, měly jsme však tolik "práce", jak už jsem Vám posledně vyličila, že jsme se ke psaní nemohly dostat.

Kam jsme jely z Cannes, snad už víte z Míniina dopisu a z listků, i to snad, že je teď Míňa v Paříži, že ji doufám zítra užítí a v neděli ovšem také. Naučila jsem ji jezdit metrem, prostudovaly jsme spolu dokonale plán Paříže a našly co nejjednodušší procházky, které by mohla podniknout, a tak doufám, že se jakž takž vyzná v nejhorším a ostatně v Paříži jsou strašně ochotní policajti. V neděli jsme přijeli hned ráno do Paříže, tedy jsme se s Míňou procházely, byly jsme i v Louvru a odpoledne se mnou jela Míňa do Germainu, aby k nám znala cestu pro každý případ. Sudinka nás dojemně přivítala, dovolila, aby Míňa s námi povečeřela a aby užila tedy i zvonečku, řadění a křiku v jídelně. Myslím, že to na ni působilo zrovna tak jako ve seconde na nás, protože tvrdila, že by tu tři roky nevydržela, ale my jsme přesvědčené, že by si zvykla a byla tu báječně spokojená zrovna jako my.

Ale abych se ještě vrátila k výletu : provázela nás dr.Kupka s pí.doktorkou k naší nemalé radosti, ale našťastí se páně doktorova přítomnost projevila jenom jednou jeho poněkud hlasitým rozhořčováním, když jsme trochu zabloudily v Nice a zmeškaly tím večeri. Paní doktorová vypadá špatně, má asi nějakou žaludeční nervosu a stále plivá, i tam, kde je to zakázané. My jsme se v Cannes o ně moc nestaraly, vyhřívaly jsme se spokojeně na pláži anebo se odhodlaně vrhaly do vln. Bylo to ohromné. Někdy byly jen docela malé vlnky, jindy krásně houpavé, v kterých se báječně plavčilo: člověk se vždycky vyhoupl, když se přiblížil k vrcholu, tak úplně už cítil, že už už se vlna převrhne, a pak se hezky snesl rytmičným pohybem, celý rozhled se kolem něho změnil a před ním vystoupila nová vlna. Někdy jsme zase stály u kraje, kde nám bylo po pás, a jen když se přiblížila veliká vlna, ztratily jsme dno a hezky se nadhoupaly nebo napily, když se vlna překloupila a rovnou nám do obličeje a hodila nás kus cesty ke břehu. A pak měl člověk dojem, že má pořád rýmu, jak vdechl nosem trochu mořské vody, která je víc slaná než mokrá. V Bretani snad bylo divočejší moře, ale méně modré. Tedy vůbec nebyl vidět příliv a odliv, z dálky bylo moře úplně jako hladké a modré, a jen místy se ukazovala bílá pěna, jak se vlny pěnily. Zkrátka báječné. Pak jsme viděly krásné hory, když jsme jely autokarem z Cannes do Grenoblu. Nejdříve jsme jeli travnatými vrchy, pak zas skalnatými, a potkávali jsme zapadlé vesnice jako z jiného světa. Všechny byly poloopuštěné, aspoň na pohled, a kolem nich byly samé hory. A i větší městečka tam vypadají jako odříznutá od světa a jsou v nich na pohled jiní lidé než v nížinách, víc jako děti, aspoň nevypadají ani tak nafoukaní a otrávení a netváří se tak jako by bylo všechno samozřejmé jako například Pařížané. Pak jsme přijeli do zasněžených hor, které jsou nesmírně krásné, hodně ostré a lesy se po jejich hřebtech šplhají jak nejvýš mohou. Byla tam také jezera, ve kterých se všechno krásně odráží, a když sluníčko zapadalo, byly všechny hory celé růžové. Pak jsme přistáli v Grenoblu, který se mnohem víc podobá Praze než třeba Paříž, ale jen co se týče domů a elektrik, jinak je to klasicky horské město, obklíčené horami. Pak jsme báječně zmeškali vlak v Aix - les - Bains a sice podle všech pravidel. Spoléhal jsem na autobus, který nakonec nejel, a tak jsme museli telefonovat. Šofér si dal ovšem na čas, za nic nemohl spočítat 15krát 60 centiků, atak jsme se sborově objevili na nástupišti, abychom užřeli ještě, jak se náš vláček pomalu, ale jistě rozjíždí, načež nám nezbylo, než nadávat nebo vtipkovat, a nejvíce se nám líbilo, že ač jsme se znovu objevili před nádražím za necelou minutu, byl náš autobus, který jsme marně předtím povzbuzovali, už dávno pryč. Pak jsme byli v Ženevě, kde přšelo nebo bylo aspoň zamženo, takže Mont Blanc byl zahalen neproniknutelnými mraky. Jinak tam bylo všechno moc hezké : palác Společnosti národů, ve kterém se konala právě jakási schůze a stála před ním spousta diplomatických automobilů, pak jakýsi

Saint Germain, 15.dubna 1937

Drazí,

Míňa mě tedy v neděli opustila, měla jsem sto chutí skočit třeba v poslední chvíli na stupátko vagonu a svézt se sní, ale myslela jsem si, že byste mě šupem poslali zpět a tak jsem tu raději zůstala. Nedovedete si představit, jak byly ty tři neděle, co tu Míňa byla, nemožně krátké, čas zkrátka ubíhal prázdninovou rychlostí. Lituji také, že jsem ten týden nemohla s Míňou ani pořádně být. Viděly jsme se v neděli, pak zas až ve čtvrtek, to jsem za ní přijela do Paříže a odpoledne jsme byli v divadle, a pak v sobotu, kdy jsem ji odpoledne zavedla na terasu a přes noc spala v lycku. v neděli dopoledne jsme měly českou maturitu, trvající celou hodinu, za kterou nás bylo osm vyzkoušeno z češtiny i z dějepisu. Já jsem měla jako otázky Chelčického, Štúrovu odluku a Zeyera, z dějáku ústavní reformy Marie Terezie a Václava II. Z každého jsem řekla nejvýš pět slov, protože všechno šlo závratnou rychlostí. Děják nás zkoušel dr.Kupka, protože dr.Eisenmann neměl čas, češtinu pan Spíšek, velmi vlídný pán, který prý uměl kdysi zpaměti sto horácových básní. Ta hodinu trvající maturitka nás bohužel zdržela až do poledne v germainu, takže jsme mohly do Paříže až na odpoledne, a protože Míňa odjížděla v šest hodin 20, moc jsme jí spolu neužily. Myslím však, že si tam celý týden docela dobře hospodařila, byla v Louvru, v Luxembourgu, na výstavišti, na Etoile a i jednou v divadle. Ostatně o tom všem Vám bude jistě sama vyprávět. Ještě od ní nemám ani zprávu, jak došla, ale doufám, že zdravá a celá, že se i ve vlaku dobře vyspala, protože v Paříži byla docela samotná v kupé. Ona má, ostatně, spaní, myslím, po mamce, na výletě se vyspala vždycky všude, ve vlaku, v hluku, kdekoliv, a pak se ovšem probudila po každé v báječné náladě a jen se smála a rozsévala vtipy, pocházející hlavně z medicínské fakulty Karlovy university. Dověděla jsem se ovšem všechny novinky o známých i neznámých lidech a o tom, jak je báječný vysokoškolský život, a o Bechyni, o Táboře a o Praze.Dokonce si tak chválí pitvání, v němž má, jak se zdá, obzvláštní zálibu, že mě i začala přemlouvat, abych šla na medicínu. Musí ji to všechno, myslím, ohromně bavit, protože tvrdí, že má taťka pravdu, když říká, že není nad život vysokoškoláků. Bylo to tu s ní ohromně krásné, bohužel trochu krátké.

Ve škole jsme už zas v plném proudu práce, francouzskou könu máme za sebou, počítáme dni do prázdnin,brzy už skoro kvetou kaštany a mají ohromné listy, všechno je tu teď veselé, jak svítí sluníčko. Já jsem si přivezla z Itálie malou vázičku, ve které mám pořád nějaké kytičky, takže se cítím v pokojíčku stále slavnostně.

Děkuji pěkně za psaníčko.

Pozdravy, nazdary a pusy Vám všem posílá

Hanka

22. dubna 1937

Drazí,

právě jsme se vrátily z návštěvy u Mlle Bourgin - naší matičky - a jsme tak ohromně nadšený, jak na nás byla milá, že to ani nejde vypsát. Bylo nás šest, všechny Češky, které ona učí či učila, a protože její byt se skládá ze dvou docela malinkých pokojíčků, seděly jsme namačkány jedna na druhé a ona uprostřed nás, a ohromně jsme se bavily, protože ona je strašně živá a milá a veselá a hodná. Vyprávěla nám o všem možném, jak plakala a jak byla nešťastná, když byla poprvé v internátě, třeba to prý bylo na dva kroky od Paříže a rodiče vídala dvakrát týdně, jak se jí strašně líbí Dijon, její první působiště, a pak hlavně o skautingu. Ona je totiž vůdkyní zdejších skautek a stráví s nimi spoustu času. Vykládala nám, jaké má s nimi trápení, že ve všem vidí jen legraci a ani tři minuty při vztyčování vlajky v táboře nevydrží být vážné a slavnostní a vůbec že z nich, jako prý ze všech Francouzů, nemůže za nic a nikdy vytvořit nějaké působivé množství - jako je to prý třeba u nás se sokoly - to prý se vždycky všechny nesmírně nadchnou pro nějaký společný plán a za chvíli se pomalu stáhne každá do svého koutku. Pak nám pustila gramofon, čínskou hudbu, podobnou kočičímú mňoukání, hypermoderní ruskou a pak všelijaké veselé francouzské písničky, kterým jsme se moc nasmály a ke kterým si ona přizvukovala, ale jen docela potichu, protože prý zpívá falešně, ačkoliv má hudbu moc ráda. Má celou sbírku cizích písniček a mezi nimi i " Teče voda, teče..." Zdržely jsme se tam asi dvě hodiny, které uběhly úplně nemožně rychle a líbilo se nám tam ohromně. Já jsem se tu vlastně poprvé octla ve francouzském soukromí a sice v takovém docela malinkém ráji, docela prostém, s vyhlídkou na špinavé střechy Germainu a na zelené lesy za nimi, s pracovním stolkem jakožto hlavní částí nábytku v jednom pokojíčku a smalou knihovnou v druhém, plnou takových nevázaných knížek, jaké se prodávají na nábřeží Seiny. A z toho ze všeho nejlepší byla ovšem Mlle B. sama, ona je prostě tak ohromná, že by měla být vzorem všem kantorkám a kantorům na světě a dávat jim hodiny, jak se mají dívat na své žáky a na svůj poměr k nim a jak mají mít rádi své zaměstnání.

Tisíckrát Vám děkuji za psaníčko a za Pestrý týden a za fialky, které tak voní, že mě to přivádí do extase, jež mě přenáší kamsi pod smrček anebo pod břízky na severní straně zahrádky a nic mi nevadí, že je tam teď trochu zima, jak mamka píše. Z celého srdce Vám a hlavně tatkově ovšem přeji, aby se hodně rychle oteplilo, což se ostatně už určitě stane, protože prázdniny vypuknou co nevidět a v červenci přece nemůže mrznout. Tady už kvetou bezy, je tu božsky. Hrozně ráda bych Vám poslala trochu zdejšího sluníčka a poslala bych ho tolik, že by tatka na zahrádce nevydržel jinak než pod svým ohromným slunečníkem. Ale tolik ho tu, bohužel, zas není, zůstane tedy asi jen na přání.

Ten sokolský sraz musel být krásný - na to by Francouzi mrkali.

Posílám Vám pusy a mám Vás hrozně ráda.

Pí. Vorlíčkové děkuji a zdravím.

Vaše Hanka

St. Germain, 5. května 1937

Drazí,

odpusťte, že jsem se tentokrát opozdila se psáním, myslím však, že Vám Míňa v neděli přivezla spoustu zpráv a tak Vám to za mě vynahradila.

My jsme letos, díky panu Blumovi, měly prvního máje prázdnno, takže s nedělí dohromady nebyla dva dni škola, lycko se vyprázdnilo, chodily jsme na procházky na terasu a užívaly jsme sluníčka, které teď už hezky pálí, hrály jsme volleyball, protože teď zase pojedeme na nějaký zápas, já jsem četla strašně hezkou knihu od S. Lewise : Anna Vickersová a pak jsme se taky trochu učily, protože se bašo rychle blíží. Všichni kantoři se nás ptají, v čem myslíme, že jsme slabé, že by to s námi opakovali, a my nikdy namůžeme na nic honem přijít, ačkoliv vůbec nejsme přesvědčené, že jsme ve všem silné. Moc lidí nám taky už teď radí, abychom se před bašem příliš tělesně ani duševně neunavovaly, a M. Bregeon nám dokonce proto bude odpouštět latinské versionky. Všichni lidé jsou tu teď pořád v dobré náladě, asi proto, že jim sluníčko svítí do postele, když vstávají, a že je lycko celé krásně zelené a že už kvetou bezy a kaštiny a čilimníky, z kterých Vám posílám ukázky.

Prosila bych Vás o dovolení chodit k zubnímu lékaři, byla jsem u něj už jednou a shledal, že mám jeden malý kaz, který mi smí spravit jen s Vaším povolením, ačkoliv mi sudinka řekla, že já třeba výjimečně mohu sama rozhodnout. Chodíme k němu vždycky ve čtvrtek, v průvodu a s infirmierkou a je to velmi důvěryhodný pán, objevující se na ulici v bouřce, tvrdém límečku a proužkových kalhotách. Odhodlala jsem se k němu jít hlavně proto, abych si nekrátila nijak prázdniny, které (oh!) budou letos bez toho dost krátké, což velmi nebrání, abych se na ně už teď hrozně netěšila, zvláště když mi mamka stále píše, jak u Vás už všechno kvete. Na štěstí už si počkám jen půl třetího měsíce nanejvýš a doufejme, že se tím skončí dvě třetiny mého zdejšího pobytu.

Ještě jsem vám, myslím, nepodala zprávu o kompozicích. Máme ještě psát fysiku, matiku, zeměpis a už jsme psaly fráninu (8), děják (10 a 1/2, a latinu (14). Bašové písemky jsou určeny na 25. a 26. června a na češtinu bylo vylosováno volné vyprávění a ne překlad, což je pro nás snad výhodnější. Letíme teď ve všech předmětech ohromným tempem, aby nám zbyl čas na opakování a abychom všechno dohnali.

(Posílám Vám to érákem kvůli rychlosti a známce).

Mockrát Vás všechny zdraví a líbá

Vaše Hanka

13.5.1937

Drazí,

děkuji Vám mockrát za dopis, za Pestrý týden a za fotky, které jsou nad mé očekávání docela báječné, já jsem si myslela, že budou zkaženější, protože jsem je vždycky brala v hrozném spěchu a k tomu ještě s tím aparátem dvakrát dobře zacházet neumím. Míňa se však na všech báječně povedla, což mě nesmírně těší. Bojka Znojemská už také dostala fotky z výletu, které jsou moc krásné a na jedné z nich je Míňa pod kaktusem moc podařená.

My se už těšíme na svatodušní svátky, máme 5 dní prázdnou, od neděle do pátku. Sudinka s námi asi pojedje zas do Versailles, na Grandes Eaux. Bohužel letos nebudeme v lycku samy, budou zde ubytovány nějaké studentky, které si přijedou prohlédnout saint germainský krásný kraj a usídlí se i v naší ložnici, protože je jich celá stovka.

Zahrádka musí teď být jistě skvělá, snad ji ledoví muži nijak neomráčí, ostatně aona by se beztak zase nějak vzkřísila. Tady se, myslím, zase trochu ochladilo, protože sudina oblékla dnes dvoje šaty: delší hnědé dospod a kratší šedé navrch – podle nejnovější mody, to jistě kvůli Pankráci.

Mamčiny rady k bašu mně, bohužel, nemile připomněly, jak už se sním spojené radosti a starosti musí brát v úvahu. Obávám se, že v černých šatech nebudu moci jít, protože jsou příliš dlouhé a slavnostní a se zdejší maturitou se nedělá tolik slávy jako u nás – děvčata říkají, že všichni chodí v prosté sukni a bluze – já bych se tomu také ráda přizpůsobila a budu se snažit vypadat co nejkorektněji. Ostatně se raději vzdávám veškerých plánů až do doby, kdy budu mít písemky v kapse.

Měla jsem radost ze čtyřlístku ze svátku maminek, jistě mi přinese štěstí – a hlavně aby pro mamku ten květináč se čtyřlístky vykonal svědomitě svůj úkol. Škoda, že jsem se nomohla taky nějak činně zúčastnit mamčina svátku, bylo to vždycky tak hezké, když jsme se s největší tajností vytratilí k Habadovům, rychle s bramboříky do sklepa, a nakonec se někdo v kuchyni prořekl: „Pan Petru už jde taky od Habadů.“ Ted' ovšem Eňa s tatškou jistě dovedou zachovat tajemství, jak dlouho se jim zlíbí.

Ještě co se týče mých zubů: dnes mi p.dr. našel nový kaz k mému zármutku a vzhledem k tomu a bašovému poplatku bych prosila o skromnou peněžní zásilku.

Tatšku, mamku a Eňu strašně moc líbá

Hanka

21.5.1937

Drazí,

díky za dopis, který přišel včera, v poslední den svátků svatodušních. Dnes už jsme zase statečně šlapaly do školičky (máme k ní tak daleko), kde nás kantorky přijaly s rozjařenými tvářemi, neboť jsou zrovna tak asi rády jako my, že už ty upršené prázdniny skončily, opravdu do nich nic nebylo. Když je škola, sedíme aspoň chvíli v externátě a nejen pořád v internátních rozlehlých sálech, v prázdninovou dobu tak beznadějně opuštěných, a dovíme se chvílemi přece jenom něco nového a zajímavého a dni mnohem rychleji ubíhají, než když je prázdno a venku jen prší a prší. Jedno jediné odpoledne snad bylo trochu ucházející, tak nás sudinka zavezla do Versailles, znovu nám ukazovala všechny ty přepychové sály, do kterých se Francouzům virtuosně povedlo nastřádat židle Ludvíka čtrnáctého, postele Ludvíka XIII., skříně Ludvíka XVI., schody, po kterých rozzlobený lid pronásledoval Marii Antoinettu, katedru, za kterou byl Napoleon prohlášen konzulem a se spoustou obrazů všech možných i nemožných bitev to všechno umístit do sálů, kde se podepisovaly míry po světové válce. Mají tu lidé opravdu štěstí, že jejich nejslavnější historické doby patřily milovníkům přepychu a pompy, kteří zanechali spousty památek pro zdejší musea a musejníky a ovšem i cizince a turisty a tak dále. Nám ovšem po takovém Husovi a Žižkovi namohla zbýt než nějaká Postilla a dva palcáty, které nemají ani zdaleka tolik přitažlivosti jako například koupelna Marie Antoinetty, kde všeho všudy zbyl jen otvor na odtok vody.

V úterý večer jsme byly se sudinkou v Paříži v divadle na Viktorii Regině, podle jakéhosi Hausmana přeložené Mauroisem. Hlavní roli hrála Gaby Morlay ohromně hezky. Představovala Viktorii zpočátku úplně mladou, pak i v osmdesáti letech a byla skvěle maskovaná. Hra samotná se skládala z několika obrazů, většinou veselých a vtipných, představujících Viktoriino nastoupení na trůn, svatbu s princem Albertem, jeho smrt, po které ona moc truchlila, pak jubileum 60 let její vlády. Sudinka se přitom srdečně zasmála, (o nás nemluvě).

Zbytek svátků jsme prožily nad fysickými a zeměpisnými knížkami, hltající stránku za stránkou, neboť jejich jen v zemědělství 430 ! Z matematiky už opakujeme i ve škole, z chemie trochu na manipulacích, včera jsme Vám vytvořily krásnou rytinu na mědi kyselinou dusičnou.

Hrozně Vám závidím, že se už koupáte a hrozně se těším, že se brzo budu koupat také s Vámi.

Posílám Vám všem moc a moc pus.

Vaše Hanka

28.května 1937

Drazí,

psaníčko i fotografie došly zase v úplném pořádku - za obojí Vám mockrát děkuji

Tady je teď také moc krásně, sluníčko praží, jak nejvíce může a my se teď smíme učit v ředitelčině parku, kde je strašně hezky a příjemně. Chodíme tam o přestávkách, ve volné hodiny a místo polední a večerní etudy a i po večeři tam býváme, dokud je vidět. Máme tam každá už své místo někde u stromu nebo ve křovíčku, kde pravidelně vysedáváme, a když potřebujeme něco psát, jsou tam i stolky, hezky zeleně natřené a s ozdobně pokroucenýma nožkama. Nejlepší snad na tom je, že jsme bez dohlížitelky, svěřeny své vlastní svědomitosti, která je opravdu obdivuhodná, neboť tam jsme jen samé filosofky, matelemky a premierky, sklánějící se pod tíží blížícího se baša nad opáčky a úlohami atd. Líbí se nám tu báječně, ačkoliv včera jsme viděly mnohem přepychovější park v bouffemontské koleji, než je tady. Byly jsme tam sehrát volejballový zápas a vyhrály jsme 15 : 2 a 15 : 4, mimo to jsme se tam pěkně vykouply v basenu a i tennis jsme si tam trochu zahrály s Jacqueline Jolly, jenomže nám proto div vlak neujel. Hrály jsme totiž daleko od autobusů, které nás měly dovést na nádraží, a zapomněly jsme na čas, takže jsme konečně při návratu na stanoviště shledaly, že autobusy už odjely. Naštěstí tam byl nějaký pán z koleje s autem, do kterého nás ihned nasadil a s jehož pomocí jsme se přihnaly na nádraží a poslední minutě, zadem přes koleje jsme se vrhly do vlaku a tomu obětavému pánovi jsme v rychlosti málem nepoděkovaly. Dopadlo to tedy nakonec šťastně, kdybychom byly zmeškaly vlak, byla by musela Jaqueline telefonovat tatínkovi do St Leu, který je někde také u Paříže, aby pro nás přijel autem, protože jsme neměly dost peněz na vlak, ale naštěstí se nám podařilo ho chytit.

Slečna Šárka mě, doufám, přijde navštívit do Germainu, prošla bych se s ní třeba trochu po terase, ale do Paříže bych asi sotva s ní mohla, nemám na to ani čas ani chuť, a myslím, že s její i mou výmluvností bychom si brzy neměly co vyprávět.

Snažím se teď Míň držet palec, jak můžu, a myslím, že má hrozně moc práce, protože mi už dlouho nepsala. Myslím, že bude mít určitě úspěch.

Moc pus tatškovi, mamce a Eňovi  
posílá Hanka

4. června 1937

Drazí,

děkuji uctivě za dopis, za Pestrý týden a za peníze, které jsem tento týden s potěšením obdržela. Čekám stále velmi netrpělivě na nějakou zprávu o Míně nebo od Míni, o níž předpokládám, že se teď neúnavně dře, protože už mi dlouho nepsala. Držím jí palce všema čtyřma, už proto, aby nebylo příliš smutku najednou v rodině, když já asi určitě rupnu. Spoléhám jenom na to, že máme první den písemek zrovna na taťkovy narozeniny, což mi, doufám, přinese štěstí, jehož mám značně zapotřebí. Počítám-li totiž pravděpodobně dosažitelné body, shledávám, že nic není tak nejistého jako jejich počet. Někou pětku až osmičku z frančiny bych sice mohla vytáhnout češtinou, matikou a latinou, jenomže nic není lehčího než zamotat matický příklad anebo poplést latinský překlad nějakými kontresensy. Nic není jistého na tom světě, leda že má každý ubohý kandidát u zkoušky dvě možnosti : buď projít nebo propadnout, a že tráví neblahý svůj čas střídavě v růžové naději na jednu možnost a v šedivé hrůze z možnosti druhé. Ještě že s ním kantorky tak trochu cítí, jsou na něj hodné a nezývají ho svým dítětem, svým malým, svým milým atd.

Myslím si, že pojede-li taťka s Míňou nějak ve vhodný čas do Podersamu, mohli by mě na zpáteční cestě vzít s sebou, bylo by to báječné, já bych vystoupila třeba hned v Chebu, odkud je do Podbořan blízko, anebo bychom se mohli sejít v Praze, nemyslíte? Uvažuji ovšem jenom o tom případě, že by se Vám to náhodou zrovna úplně hodilo, jinak já se také sama bezvadně dopravím z Chebu do Bechyně, případně do Prahy, odkud mě tetinky vyexpedují. Bude to už tak hrozně brzo, že se ani nenadějete, až se najednou objevím doma. Nejhorší je, že ani nevím přesné datum onoho slavného dne kdy se to stane, a tudíž si nemohu na stěnu nakreslit čárky, které bych postupně škrkala. To mi velmi schází. Je to tolik praktické.

Z mamčiny zmínky o Eňovi, že udělá jeden krok za její tři, mám úplnou hrůzu, obávám se, že bude jak Eiffelovka, než přijedu, a že na něj do té výše ani neuvidím. Měl by se nějak snažit omezit svůj vzrůst vzhledem k ostatním členům rodiny, kterou celou tisíckrát zdravím a líbám

Vaše Hanka

13.června 1937

Drazí,

celý týden jsem čekala na zprávu o Mínině výsledku - až včera jsem se dočkala ke své veliké radosti. Doufám, že mi hodně brzo napíšete i výsledek fyziky - a jinak to už bude snad všechno, ne? Teď už se jí palce držet nemusí, že? Aspoň si teď na chvíli odpočinete, mně pak laskavě věnujte pouhé dva dni na písemky, případně ještě jedno půldne na ústní.

Škoda, že tat'ka jede tak brzo do Podbořan - to mě opravdu nebude moci sebrat na cestě - ale ostatně je to takhle možná lepší, když pojedu bez zastavování, bude to rychlejší. Mimo to pojedu letos, myslím, s více balíčky než loni, protože jsem se rozhodla nechat si tu na příští rok jen docela nejnnutnější věci, abych potom, až se budu definitivně stěhovat, pobrala všechny peřiny atd. Přivezu letos asi také všechny roztržené sukně, protože potřebuji pořádné záplaty, štipování jim nic nepomáhá. těším se nesmírně na pakování, na které budeme mít letos několik dní času, neboť musíme čekat po našem bašu ještě až matelemky skončí své bašo. Doufám, že se v tu dobu dostaneme také trochu na výstavu, která sice ještě není v plném proudu, ale která je už dost dlouho otevřená, dokonce i československý pavilon je hotov.

Do školy budeme chodit celý příští týden - až do neděle. Poslední tři dny prý se nemáme už nic učit, ani samy, jak nám všichni doporučují, a ve středu večer jedeme do Paříže, Máňa, Gréta a já, budeme bydlet asi zase v Luxembourku. Filosofky bašují už tenhle čtvrtek, matelemky až v červenci a secondánky jenom vzdychají: "Ó, za tři neděle se probudím doma, ó, za tři neděle budu usínat doma." A my je za to máme chuť uškrtit, kdyby nás neuklidňovalo vědomí, že příští generace secondánek nás ne nich pomstí.

Posílám Vám Míninu fotku pod kaktusem a pak skupinku z Cannes, kterou brala Bojka, a protože mám krásnou známku, posílám to doporučeně. Ostatní fotky Vám přinesu osobně, mám ještě jeden svůj film z výletu a z lycka, který jste neviděli, a pak ještě několik Bojčiných obrázků.

Na cestu domů bych ještě potřebovala 300 franků, na které je však ještě dost času, protože nepojedeme před desátým červencem.

Moc Vás zdraví a líbá

Vaše Hanka

St. Germain, le 22 Juin 1937

Cher tat'ka,

Je te souhaite les meilleures choses pour ton anniversaire et comme je ne peux rien toffrir, je te promets seulement de faire tout mon possible pour etre recue a mon bachot, car se serait vraiment trop indigne de ton anniversaire si j étais recalée le meme jour, n est - ce pas? Je voudrais beaucoup aller toffrir une petite fleur et tembrasser mais la Sorbonne est malheureusement si loin d lécole de Podersam que je ne pourrais jamais parcourir leur distance dans quelques heures et comme je suis forcée de rester a la Sorbonne jusqu a cinq heures du soir, je n ai qu a me résigner et a remettre au plus tard la réalisation de mes voeux.

J espere que vous vous plaiser a Podbořany, toi et Míňa. Je crois que vous y etes tous les deux pour la premiere fois et je vois strejda qui vous montre avec fierté son bureau, l école avec toutes les classes et avec un beau jardin qui doit sa prospérité aux soins des élèves adroits et travailleurs. Tout doit etre gai la- bas, parce que c est la veille meme des vacances, n est - ce pas, tandis qu ici, nous avons pleuré hier toute la journée. C était a cause de la demission de Monsieur Blum, on l avait beaucoup aimé au lycée, puisque grace a lui on n était pas allé en classe le 1<sup>er</sup> Mai cette année. On chérira toujours sa mémoire.

Malheureusement, les Francais aiment trop les changement, meme s ils ne sont pas toujours profitables, et ils choisiront certainement leur ministere sans trop penser aux gouts et aux sympathies des pauvres lycéennes.

Je vous souhaite un joyeux séjour a Podersam et je vous embrasse tous mille fois , toi, la tante, loncle et Míňa. Ne m oubliez pas trop apres - et apres - apres- demain, s il vous plait.

Votre Hanka

25.června 1937

Drahá mamko,

děkuji Ti nesmírně za oba dopisy a za všech šest čtyřlístků a odpust', že jsem ti tak dlouho nepsala - já jsem strachy skoro nemohla. Bašo máme šťastně za sebou, právě jsem se vrátila z české písemky, měly jsme výňatek ze "Slávy dcery" a na něj jsme měly navázat něco o Kollárovi, o Slovanech v jeho době a o jeho proroctvích, která se teď vyplnila. Měla jsem číslo 6 965 a bylo asi 110 000 kandidátů, v našem sále jich mohlo být 30 až 40 a bylo to docela fajn. Z frančiny jsem brala volné téma, o svém středoškolském studiu a o předmětech, které mě nejvíc zajímají a o kterých myslím, že mě nejvíc intellectuálně a morálně vchovaly. Bylo to navázané na Descarta, který kdesi napsal, jak je latina a matika atd. strašně užitečná. Chválila jsem tedy taky matiku a pak frančinu, protože z toho by mohl mít frančinář radost, pak taky latinu. Latinu jsme psaly včera odpoledne, měly jsme Cicerona, jeho dopis Atticovi a podle opravy, která se dostane hned u vchodu ze Sorbonny, tak tam nemám žádný kontresens. Z matiky jsme měly dnes ráno algebru na question de cours, brala jsem trojčlen druhého stupně  $ax^2 + bx + c$  a nerovnici  $ax^2 + bx + c > 0$ . Problem byl z geometrie, ale končil zase algebrou. Udělala jsem ho celý, ale až v docela poslední otázce jsem opsala z textu  $1/3$  místo  $2/3$  a mám na to vztek, ale snad to nebudou brát moc vážně, když mám ostatní dobře. Ještě Ti musím napsat něco o sále: byl to physiologický amfiteatre, strašně příkrý, seděli jsme po třech v lavicích a vždycky ob jednu řadu, protože by jinak bylo moc vidět na ty přední stoly, jak jsou níž a níž. Seděla jsem až u stěny pod oknem, Máňa s Pajkou Osuskou byly za mnou a vedle mě seděl nějaký kluk, který skoro nic nevěděl, jak se mi aspoň zdálo. Bašovala s námi také jedna stará paní, asi padesátiletá, kterou chtěli poprvé vyhodit domnívajíce se, že je to nějaká matka. Po ulicích je tu všude spousta studentů s kalamárema na provázkách a dnes v restauraci u oběda dělali hrozný řev: ne každého pána, který nesmekl, když vstoupil, řvali: cha-peau, cha-peau, a každý je kupodivu poslechl. Filosofky jsou všechny přijaté k ústnímu a já bych hrozně ráda byla taky. Děkuji Ti moc za držení palce a prosím tě, abys na mě tak za týden znovu trochu myslela, až vyjdou výsledky. Těším se tak nesmírně domů, že to nejde říct.

Hrozně moc Tě líbá a Eňu taky

Vaše Hanka

4.července 1937

Drazí,

včera večer jsme se konečně dozvěděly, že jsme přijaté, všechny tři Češky. Ústní budeme mít ve středu a ve čtvrtek, držte nám palce, prosím Vás. Secondánky už odjely ve čtvrtek domů s jednou filosofkou, Bojce přijeli ve čtvrtek rodiče a odvezli si ji někam k jihu. Je nás tu již tedy jen sedm, filosofky odjíždějí ve středu, my asi v pátek. Pošlete mi tedy, prosím vás, co nejdříve podepsané potvrzení, které přikládám. Těším se nesmírně a mám strach z ústního baša a odpusťte, že píšu tak krátce, pospíchám s odesláním a tisíckrát Vás zdravím a líbám a nemůžu se dočkat.

Vaše Hanka

8.července 1937

Drazí,

včera jsem udělala bašo bien. Ústní byla skoro zábava, ačkoliv jsme měli examinátory většinou velmi nevlidné. Budu Vám o tom všem moc vyprávět, bylo to úplně dobrodružné. Dějepisář seděl v jakési černé kobce na konci černé chodby, vypadal jako sysel v díře a jedno oko měl přimhouřené a každou chvíli se zasmál hrozně nepříjemně. Chemik šel příšerným tempem, vrhal otázku za otázkou a já jsem se mu snažila vyklouznout tak, že jsem začala vždycky mluvit o vlastnostech těch věcí, na které se mě ptal, ale než jsem dořekla "nachází se v přírodě!", on už vrhl zase novou otázku z docela jiné části látky. Celkem to trvalo od půl deváté do půl jedné, asi půl hodiny jsme nedočkavě čekali na výsledky, načež se vnesl slavnostně jury a krásně nám je přečetl. Jsem teď na vrcholu štěstí, už jenom pakuju a pakuju, a dnes jdeme ještě na výstavu. Co se mě týče, jela bych hned raději domů, ale některá děvčata, která ještě nebyla na výstavě, se na ni chtějí podívat. Pojedeme tedy v sobotu v poledne a z Prahy asi rovnou, takže bych byla v neděli večer už doma, děkuji Vám za peníze, které včera došly, moc a moc Vás líbám a moc a moc se těším.

Vaše Hanka